

egennyttige Hensigter, som politisk Taktik, saa meget mere som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgerbjerg), som rejste disse Beskyldninger, jo ikke bilagde dem med for os fyldestgørende Beviser, og det skal ogsaa siges; at den Form og Tone, som disse Angreb havde, var af en saadan Beskaffenhed, at de maatte vække en Mistanke om, at disse voldsomme Angreb rettedes mod Justitsministeren under Hensyn til politisk Taktik. Selv Albertis politiske Modstander, det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), havde en saadan Opfattelse og advarede mod at forgifte Luften i denne Sal ved at fremsætte løse og ubeviste Beskyldninger. Men naar Albertis politiske Modstandere kunde se paa Angrebene paa en saadan Maade, ligger det jo meget nær, at hans Partifæller ikke kunde se dem paa nogen værre Maade. Navnlig var det naturligt, at vi saa det hele i Sammenhæng med det Forfølgelsessystem, som vi allerede i længere Tid havde set sat i Gang. Og naar der ud fra denne Situation stilledes Forslag om Nedsættelse af en Kommission til at undersøge Albertis Administration, er det forklarligt, at denne Tanke under disse Forhold blev afvist. Det er ogsaa min Opfattelse, at intet Parlament i den hele Verden vilde indføre en saadan Stats-skik, at saa snart et Oppositionsparti angreb en Minister uden at fremlægge virkelig fyldestgørende Beviser, gik man til at nedsætte en Kommission til Undersøgelse af vedkommende Ministers Forhold. Jeg tror ikke, at dette nogen Sinde kunde findes rigtigt. Det vilde jo gøre ethvert Parti det umuligt at danne en Regering, og det vilde i saa høj Grad opfordre til at tage Skandalen i Partipolitikens Tjeneste, at det alene af den Grund vilde være meget farligt. Jeg tror, at intet Parti kunde være tjent med, at der blev indført en saadan Stats-skik.

Men imidlertid var, hvad ogsaa den højtærede Konseilspræsident har gjort opmærksom paa i det Manifest, han har udsendt til sine Vælgere, heller ikke den tidligere Justitsministers Forsvar fuldt fyldestgørende, og det vakte derfor Tilfredshed, da vi efter Rigsdagssamlingens Slutning saa, at Alberti var gaaet ud af Ministeriet. Jeg tror at turde sige, at naar det vakte Tilfredshed, var det ikke, fordi man troede, at der i Virkeligheden kunde være noget i Vejen med hans Administration, som ikke ogsaa vilde kunne have været bebrejdet en anden Justitsminister, men

det var mere for Tingets Arbejdsfreds Skyld, idet man kunde forudsætte, at hvis det voldsomme Run mod Justitsministeren skulde fortsættes, vilde Tingets Arbejdsfred blive forstyrret i en saadan Grad, at det vilde skade baade Folk og Land. Det skal endvidere tilføjes, at Befolkningens store Flertal med Glæde og Tilfredshed saa de nye Ministre, som gik ind i J. C. Christensens Kabinet. Det var kendte Mænd i dansk Politik, Mænd, til hvem vi havde Tiltro, og det kan uden Overdrivelse siges, at det, at de gik ind i Ministeriet, vakte Glæde og Tilfredshed hos Befolkningens store Flertal.

Men Glæden varede desværre ikke længe. Den 8. September bragte Telegrafens det Budskab ud over Landet — og desværre maa man vel sige Landene —, at den tidligere Justitsminister havde meldt sig selv for Falsk og Bedrageri. Det var et Tordenslag, som fyldte os alle med Sorg og med Indignation. At Albertis økonomiske Forhold kunde være uheldige, den Mulighed var jo ikke udelukket, men derfra og til at tænke sig ham som en Bedrager var der et meget betydeligt Spring, et Spring, som vi ikke selv i vore vildeste Tanker havde kunnet tage. Nu bagefter ere vi alle kloge og kunne se mangt og meget i et andet Lys, end vi dengang vare i Stand til.

Det siger sig selv, at denne frygtelige Afsløring maatte bevirke en stor Rystelse baade økonomisk og politisk, og særlig for Regeringspartiets Vedkommende, der nu saa, at vi havde ofret vor Tillid paa en uværdig. De øjeblikkelige Følger af de Albertiske Bedragerier, se vi nu alle. Meget godt er slaaet itu, og Rigsdagen samles i Aar under Forhold, hvor den politiske Situation maa betegnes som et Kaos. Dette stiller alvorlige Krav til Folkets Repræsentation og den kommende Regering. Til Trods for den Harme, Sorg og Skuffelser, vi alle naturlig maa føle, maa vi bestræbe os for som Mænd at se roligt paa Tingene og med fast Haand søge at bringe Orden og Klarhed ud af Forvirringen. Jeg haaber ogsaa — i saa Henseende appellerer jeg til samtlige Medlemmer af det høje Ting, — at det vil give sig Udtryk under den Debat, der skal føres i disse Dage, og som ikke alene høres indenfor disse fire Vægge, men som følges med spændt Opmærksomhed ogsaa fra Udlandets Side.

Efter disse faa almindelige Betragtninger skal jeg gaa over til at tale om selve Indholdet af det foreliggende For-